

Сорелъ. Боже, тя мълчи !

Тибо. Тя трѣбва да замълчи прѣдъ изречение то на туй свято име, което задава страхъ даже и на адски тѣ дълбочини ! Тя да е свята отъ Бота пратена ! На проклетото мѣсто, подъ магьосно то дърво ся измисли това ; тамъ, гдѣто празнуватъ събота та отъ старо врѣме още грозни тѣ духове.

— Тамъ прѣдаде свое то участие на чловѣчески врагъ, за да посвяти кратката свѣтса слава. Вижете ѝ ръката, тамъ ся чернеятъ четири точки съ които я забѣлѣжилъ адъ тѣ.

Бургундъ. Отвратително ! Не трѣбва да ся вѣрва на самий баща.

Дюноа. Не е за вѣрвание на този лудъ чловѣкъ, който скверни самъ себе си чрѣзъ собствено то си дѣте.

Сорелъ. О, говори Ивано, ние та вѣрваме, стига съ туй нещастно мълчание ; говори, ние сми повѣрени на тебе ! Една думица само изъ твоитѣ уста ще да бѣде доволна за да разори туй мръсно обвинение. — Разясни че си невинна, и ние ще тя повѣрваме. *(Ивана стои недвижима ; Агнеса Сорелъ ся поверица съ отвращение).*

Ла-Хиръ. Тя ся уплаши. Уста та ѝ криватъ възчудвание само и отвръщение. Но при таквази грозна клевета трепери също и невинность та. *(приближава ся къмъ нея).* Дойди на себе си Ивано, и невинностьта притѣжава языкъ Г. всяка клевета. Повдигни ся въ благороденъ гнѣвъ, засрами, накажи недостойно то съмнѣние, което унищожава твоя та свята добродѣтель. *(Ивана стои неподвижима. Движение то ся умножава).*

Дюноа. Що чака народъ тѣ ; Що треперете князове, тя е невинна — на, хвърлямъ си рицарската ръкавица, да видишь кой смѣй да я обвини ?

(Силно гърмежъ).

Тибо. Отговори въ името на Бога, който гърми тамъ горѣ, кажи, че не си виновна.